

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **O. K.**, nar. XX, státní příslušník Ukrajiny, hlášeného k pobytu v ČR na adrese B. XY, právně zastoupeného Mgr. Radimem Strnadem, advokátem, se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 3 (dříve Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie), o žalobě proti rozhodnutí **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie** ze dne **23.8.2010**, č.j.. **CPR-4755/ČJ-210-9CPR-C241**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, doručenou k Městskému soudu v Praze dne 5.10.2010, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, ze dne 23.8.2010, jímž rozhodnuto, že se žalobci neuděluje povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 46 odst. 1 s odkazem na ustanovení § 56 odst. 2 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen zákon o pobytu), neboť cizinec v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že výrok rozhodnutí správního orgánu je neurčitý, neboť ve výroku správního rozhodnutí není uvedeno, kterou povinností, kdy a jakým konkrétním skutkem žalobce porušil. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu je nepřezkoumatelné. Dále namítal, že se správní orgán v rozporu se zákonem zcela

nedostatečně ve svém rozhodnutí vypořádal s požadavkem zkoumání přiměřenosti důsledků tohoto rozhodnutí, zejména se nezabýval dopady neudělení dlouhodobého pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Nedostatečně hodnotil závažnost přestupků spáchaných žalobcem a dobu jejich spáchání. Za přestupky byla žalobci ve dvou případech uložena pokuta ve výši 500,-Kč, v jednom případě ve výši 1.000,-Kč, ale až po třech letech od spáchání prvního přestupku. Dále namítal porušení zásady legitimního očekávání, kdy musí správní orgán dbát na to, aby nedocházelo k nedůvodným rozdílům při rozhodování skutkově podobných případů. Již dne 14.7.2008 bylo zřejmé, že se žalobce měl dopustit spáchání dvou přestupků. Dne 15.5.2007 a dne 28.5.2007, ale dne 15.12.2007 bylo stejným správním orgánem vydáno povolení k dlouhodobému pobytu. Nyní mu pro spáchání přestupku povolení k dlouhodobému pobytu uděleno nebylo. Správní orgán se nevypořádal s tím, proč ve stejné situaci nebylo povolení k pobytu uděleno. Jeho rozhodnutí je výrazem libovůle správního orgánu. Žalobce namítá nezákonnost vydaného rozhodnutí a požaduje jeho zrušení a vrácení správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán navrhl potvrzení vydaného rozhodnutí. Správní orgán se námitkami uvedenými v žalobě ve správním řízení v rámci odvolacího řízení vypořádal. Vydané správní rozhodnutí považuje za zákonné a věcně správné, rozhodnutí má všechny náležitosti požadované § 68 správního řádu. Poukázal na to, že z Listiny základních práv a svobod či jiných ústavních předpisů nevyplývá nárok cizince na pobyt na území České republiky.

Soud v dané věci rozhodoval dle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., o soudním řízení správním, dále jen s.ř.s., bez jednání, neboť s tímto postupem účastníci souhlasili.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobci byl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt s dobou platnosti do 14.12.2009. Dne 23.11.2009 byla žalobcem podána nová žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. Žalobce se opakovaně dopustil přestupků dle zák. č. 326/1999 Sb., o dlouhodobém pobytu cizinců. Jednalo se o celkem tři přestupky ze dne 14.7.2008, 28.5.2007 a 15.5.2007. Při přestupku ze dne 14.7.2008 při pobytové kontrole neprokázal schopnost uhradit náklady zdravotní péče a tím spáchal přestupek dle ust. § 157 odst. 1 písm. v) citovaného zákona. Za tento přestupek mu byla vyměřena bloková pokuta 500,-Kč, na místě zaplacená. Při přestupku ze dne 28.5.2007 nesplnil povinnost přihlásit se na cizinecké policii do 3 dnů po příjezdu na území České republiky, čímž spáchal přestupek dle ust. § 157 odst. 1 písm. r) citovaného zákona, za což mu byla uložena na místě zaplacená bloková pokuta ve výši 1.000,-Kč. Naposledy spáchal přestupek ze dne 15.5.2007, kdy při pobytové kontrole nesplnil povinnost prokázat totožnost podle zákona o pobytu, čímž spáchal přestupek dle ust. § 157 odst. 1 písm. u) citovaného zákona, za což mu byla uložena na místě zaplacená bloková pokuta ve výši 500,-Kč.

Rozhodnutím Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Brno jako orgánu příslušného podle ust. § 164 odst. 3 zákona o pobytu ze dne 6.1.2010 byla žádost žalobce zamítnuta, neboť cizinec v uplynulých pěti letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které odůvodnil tím, že výrok napadeného rozhodnutí je neurčitý, neboť správní orgán měl povinnost ve výroku rozhodnutí uvést, která povinnost a kdy byla účastníkem řízení porušena tak, aby byl výrok rozhodnutí určitý a přezkoumatelný. Dále namítal, že

správní orgán dostatečně nezkoumal dopad rozhodnutí do soukromého života cizince. Konečně žalobce namítal i porušení zásady předvídatelnosti správních rozhodnutí tím, že v obdobném případě mu již povolení k dlouhodobému pobytu uděleno bylo.

O odvolání rozhodl správní orgán Policie České republiky, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie napadeným rozhodnutím, ve kterém žalobci povolení k dlouhodobému pobytu neudělil podle § 46 odst. 1 s odkazem na ust. § 56 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu. V ostatním ponechal výrokovou část napadeného rozhodnutí beze změny. V odůvodnění rozhodnutí se postupně vypořádal s námitkami žalobce. Rozhodnutí přezkoumal s tím, že neudělení povolení k dlouhodobému pobytu má na život žalobce negativní dopad, nelze mu však na základě toho udělovat výjimku, neboť správní orgán musí rozhodovat v mezích zákona. K stejnému posuzování podobných případů pak uvedl, že každý případ je posuzován individuálně s přihlédnutím ke stávající praxi. V tomto konkrétním případě, již bylo správními orgány rozhodováno totožně v případech jiných účastníků. Pokud jde o žalobcem tvrzenou neurčitost výroku napadeného rozhodnutí tak odvolací správní orgán rozhodl, že výroková část usnesení byla nesprávně zformulována a výrok opravil. Odvolací správní orgán shledal napadené rozhodnutí správným po stránce věcné i právní.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů, při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ustanovení § 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žaloba byla podána proti Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, tedy proti správnímu úřadu, do jehož kompetence spadalo do dne 31.12.2010 rozhodování v této věci. Tato pravomoc však přešla s účinností zákona č. 427/2010 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, na Ministerstvo vnitra (ustanovení § 165 písm.j) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění platném od 1.1.2011). Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), je žalovaný správní úřad, který rozhodl v posledním stupni nebo správní úřad, na který jeho působnost přešla. Protože v průběhu řízení přešla kompetence na Ministerstvo vnitra, považoval soud za žalovaný správní úřad toto ministerstvo.

Žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o tom, že se povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky žalobci neuděluje podle ust. § 46 odst. 1 s odkazem na ust. § 56 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu, neboť žalobce v posledních pěti letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem. Tento výrok je určitý a srozumitelný, je v souladu se zněním zákona o pobytu. Námitka žalobce, že výrok neuvádí skutky, které odůvodňují neudělení pobytu není důvodná. Uvedené skutky – přestupky žalobce jsou uvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu je třeba posuzovat jako jeden celek, ve výroku rozhodnutí není třeba uvádět všechny skutkové okolnosti, které vedly k vydání rozhodnutí. K tomu slouží odůvodnění rozhodnutí. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu je určité a srozumitelné a je řádně odůvodněno.

Pokud jde o námitku nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobce, soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5.3.2013, sp.zn. 8 As 118/2012. Žalobce neuváděl žádné překážky bránící mu v životě v domovském státě. Sám potvrdil, že na Ukrajině žije jeho manželka, kterou finančně podporuje z výdělku, kterého dosahuje na území ČR. Z uvedeného je zřejmé, že nejbližší rodinný příslušník žalobce, manželka, žije na

Ukrajíně. Žalobce netvrdil a neprokázal ve správním řízení, že se synem a vnukem, kteří žijí v ČR, sdílí společnou domácnost, že jsou tyto osoby na něm závislé výživou nebo že zde existuje jiný důvod ve vztahu k těmto osobám, kdy jeho nepřítomnost v České republice, zasáhne do jeho rodinného a soukromého života. Dále ani netvrdil a v řízení před správním orgánem neprokázal, že by u těchto osob byla překážka bránící jim v životě na Ukrajině. Z uvedeného tedy vyplývá, že neudělení pobytu žalobci v České republice nezasáhne do soukromí jeho a jeho rodiny nepřiměřeným způsobem. Správní orgány zjistily, že žalobce v minulosti třikrát spáchal přestupek, naposledy dne 14.7.2008. Ve všech případech se jednalo o porušení třech různých povinností § 157 odst. 1 zákona o pobytu. K tomu, aby dlouhodobý pobyt nebyl cizinci udělen postačuje spáchání jednoho přestupku jak vyplývá z ust. § 56 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu. Z rozhodnutí odvolacího správního orgánu vyplývá, že spáchání přestupku žalobcem dne 14.7.2008 posoudil jako důvod pro neudělení pobytu dle uvedeného ustanovení § 56 odst. 2 písm. c) s tím, že odvolací správní orgán dále přihlédl k „imigrační historii“, tedy ke spáchání dalších dvou přestupků v roce 2007. Odvolací správní orgán se ve svém rozhodnutí vypořádal i s námitkou, že bylo v žalobcově případě nyní rozhodnuto odlišně od předchozího rozhodnutí, kdy správní orgán prvního stupně dlouhodobý pobyt udělil. Odvolací správní orgán k tomu uvedl, že přihlížel ke stávající praxi, jak je rozhodováno v případech jiných účastníků. To znamená, že rozhodnutí o neudělení se neodchylovalo od současné rozhodovací praxe správních orgánů.

Na základě všech výše uvedených důvodů a po posouzení věci soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst.7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odst.1 s.ř.s., podle kterého právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku náleží úspěšnému žalovanému správnímu úřadu. V dané věci z obsahu spisu nevyplývá, že by žalovanému správnímu orgánu vznikly náklady řízení nad rámec běžných činností správního orgánu. Z tohoto důvodu vyslovil soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. srpna 2013

JUDr. Hana Veberová, v.r
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová